

RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
1. juli 1994

Sag T-505/93

Glória Osório
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – intern udvælgelsesprøve – meddelelse om udvælgelsesprøve
– søgsmålsinteresse – afvisning«

Fuldstændig gengivelse på portugisisk II - 581

Angående: Påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at berigtige meddelelsen om intern udvælgelsesprøve KOM/T/A/93 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve og om tilkendelse af erstatning.

Udfald: Afvisning.

Resumé af kendelse

Sagsøgeren, der er midlertidigt ansat i lønklasse A7, ansøgte om at deltage i den interne udvælgelsesprøve KOM/T/A/93, som blev afholdt med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve i lønklasserne 8-4 i kategori A.

I henhold til meddelelsen om udvælgelsesprøve »vil de beståede ansøgere, der bliver udnævnt, blive indplaceret i den lønklasse, som de er indplaceret i på datoen for udarbejdelsen af reservelisten, på betingelse af, at de på tidspunktet for deres oprindelige ansættelse er blevet indplaceret på grundlag af de dagældende indplaceringskriterier. I modsat fald vil de blive indplaceret efter de indplaceringskriterier, der er gældende på den dato, hvor afgørelsen om udnævnelse til fastansat tjenestemand træder i kraft«.

Udvælgelsesprøven bestod bl.a. af tre skriftlige prøver, herunder en forudgående stopprøve af identisk indhold for alle lønklasser.

Sagsøgeren blev indkaldt til de skriftlige prøver, som svarede til stillingsgruppe A7/A6. Efter at have anmodet om, at udvælgelseskomitéen på ny overvejede sin afgørelse om ikke at give hende adgang til de prøver, der svarede til stillingsgruppen A5/A4, blev sagsøgeren underrettet om, at udvælgelseskomitéen fastholdt sin oprindelige afgørelse om adgang, da den ellers ville handle i strid med meddelelsen om udvælgelsesprøve, og at hun ikke havde bestået den forudgående prøve.

Sagsøgeren indgav derpå klage over meddelelsen om udvælgelsesprøve med den begrundelse, at forbuddet mod forskelsbehandling og tjenestemandsvedtægtens artikel 5 var blevet tilsidesat, fordi en midlertidigt ansat med erfaring på et niveau svarende til hendes ville have kunnet få adgang til de skriftlige prøver svarende til stillingsgruppe A5/A4, hvis han ikke, i modsætning til hende, ved sin oprindelige ansættelse var blevet indplaceret efter de dagældende kriterier. Sagsøgeren krævede bl.a. berigtigelse af det relevante punkt i meddelelsen om udvælgelsesprøve.

Kommissionen svarede sagsøgeren, at hendes klage var blevet uden genstand, fordi hun ikke havde opnået minimumsantallet af point ved den fælles forudgående prøve, og at dette resultat bragte hendes deltagelse i udvælgelsesprøven til ophør.

Formaliteten

1. Påstandene om annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at berigtige det relevante punkt i meddelelsen om udvælgelsesprøve

For først af fastslå genstanden for annullationspåstanden bemærkede Retten, at sagsøgerens søgsmålsinteresse måtte vurderes i sammenhæng med søgsmålets formål, nemlig at få anerkendt, at kravet om berigtigelse af meddelelsen om udvælgelsesprøve, som hun fremsatte for at kunne få adgang til at deltage i prøverne svarende til stillingsgruppe A5/A4, var berettiget (grund 25).

Henvisning til: Domstolens dom af 6. juli 1983, sag 117/81, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 2191, præmis 7.

Retten fandt, at da sagsøgeren ikke havde bestået den forudgående skriftlige prøve, havde hun under alle omstændigheder ingen mulighed for at blive opført på den reserveliste, der blev udarbejdet med henblik på at besætte stillinger i stillingsgruppe A5/A4, og hun havde derfor ikke godtgjort nogen interesse i et søgsmål med påstand om annullation af afslaget på hendes anmodning om berigtigelse af meddelelsen om udvælgelsesprøve (grund 28 og 30).

2. Påstanden om erstatning

Retten henviste til, at for at opfylde kravene i artikel 19 i statuten for EØF-Domstolen og i artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement skal en stævning, hvori der nedlægges påstand om erstatning for tab forårsaget af en fællesskabsinstitution, indeholde en sådan angivelse af omstændighederne, at det kan fastslås, hvilken adfærd fra institutionens side sagsøgeren sigter til, grundene til, at sagsøgeren mener, at der består en årsagsforbindelse mellem institutionens adfærd og det tab, der hævdes at være lidt, samt tabets karakter og størrelse. En påstand alene om erstatning uden nogen nærmere angivelse savner derimod den fornødne præcision og kan følgelig ikke antages til realitetsbehandling (grund 33).

Henvisning til: Domstolens dom af 2. december 1971, sag 5/71, Zuckerfabrik Schöppenstedt mod Rådet, Sml. 1971, s. 275, præmis 9, org. ref.: Rec. s. 975; Rettens dom af 10. juli 1990, sag T-64/89, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 367, præmis 73.

Retten fastslog, at det hævdede tabs beløbsmæssige størrelse ikke var angivet i stævningen, og at denne heller ikke indeholdt oplysninger om faktiske omstændigheder, som kunne gøre det muligt at vurdere tabets karakter og størrelse, og at det heller ikke var godtgjort eller blot påberåbt, at der forelå særlige omstændigheder, som havde kunnet fritage sagsøgeren fra at angive tabets nøjagtige størrelse og at angive beløbet for den krævede erstatning. Desuden var det heller ikke i stævningen godtgjort, at der forelå nogen årsagsforbindelse mellem den hævdede ulovlighed af det omtvistede punkt i meddelelsen om udvælgelsesprøven og det påberåbte tab (grund 34, 35 og 36).

Henvisning til: ovennævnte dom i sagen Automec mod Kommissionen, præmis 75, 76 og 77; Rettens dom af 20. september 1990, sag T-37/89, Hanning mod Parlamentet, Sml. II, s. 463, præmis 82.

Retten henviste endvidere til, at når påstanden om annullation måtte afvises, medførte det, at påstanden om erstatning ligeledes måtte afvises, når der som i dette tilfælde var en snæver forbindelse mellem de to påstande (grund 37).

Henvisning til: Domstolens dom af 16. juli 1981, sag 33/80, Albini mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 2141, præmis 18, og af 14. februar 1989, sag 346/87, Bossi mod Kommissionen, Sml. s. 303, præmis 31; Rettens dom af 9. februar 1994, sag T-3/92, Latham mod Kommissionen, Sml.Pers. II, s. 83, præmis 37.

Konklusion:

Sagen afvises.